

8. Gamla Gumma du förgåfves
Öffrar Sällheten din gård, Med hwar
dag ditt hopp förgåfves, Njutnings-
kraften är förtärd, Sitt och nysta, —
i det tysta, Sök ej Sällhet i vår
werld.

9. Men'ska sök ej Sällhet finna På
ett mörkt och stormigt haf, Sök förfog-
ligt hamnen hinna Med den wind dig
ödet gaf, Segla warligt, — — det är
farligt, Annars går din joll i qwas.

Den Fjerde.

Sag minnes dig När nåktergalen
Genljuder qvalen Uti mitt bröst. När
mins du mig?

2. Sag minnes dig Wid månans
ljus I tysta qvällen, Wid bäckens
ljus Från branta hållen. Hwar mins
du mig?

3. Sag minnes dig Med bittert nöje
Då hjertat brinner, Med sorgligt löje
Då tåren rinner. Hur mins du mig?

4. D! mins du mig Till dess i döden
Ljufst sammanblandas De skilda öden!
Ghwar jag andas Mins jag blott dig.

~~~~~

GS1410

Fyra alldeles nya och utmärkt
wackra

Kärleks - Wisor;

Den Första:

Emma och Selims högtidliga
förlofning på deras faders
grafwar.

Nattens stjernor uppå fästet glim-
ma, 2c.

Si. s. Suckar, tårar, böner, knäfall, ånger, 2c.

Den Andra:

Selims flagan på Emmas graf.
Wid grönstånande grafwen, bleknad
af sorg 2c.

Den Tredje:

En älskares sång om Sällheten.
Sällheten hwar finnes du på jor-
den? 2c.

Si. s. Ingen sällhet jorden äger, 2c.

Den Fjerde:

Sag minnes dig 2c.

Westerwik.

Tryckte hos E. D. Ekblad & Comp. 1840.

Den Första.

Nattens stjernor uppå fästet glimma,
Månan lyser skön och känslfull. Em-
ma går att helga denna timma Ut en
ewigt saknad Faders mull.

2. Lutad mot den falla marmorstenen,
Hon det sorgsna hjertats wallust njöt,
Döden sjelf förvirrad utaf scenen, Nå-
gra blodbestänkta tårar gjöt.

3. Unga Selim delte hennes öden:
Så han i sina unga dar Säg den
grymma, känslolösa döden Rycka bort
en öm och älskad Får.

4. Så han besökte kyrkogården,
Wågrade åt ögat mången blund, För
att der, på dystra minneswården, Skän-
ka hjertat mången dyrbar stund.

5. Långe närde han en ädel låga,
Länd af Emma, ett känsligt bröst,
Men han höll på sin tyfsta plåga, Radd
att mista hoppets enda tröst.

6. Dock, hwad beröjer du att dig för-
klara, Sammandrag ej molnet, ömme
Wån! Skynnda att ditt hjerta uppenbä-
ra, Medan hennes hjerta brinner än.

7. Selim skyndar till den sköna Emma, Fattar hennes tårbestänkta hand, Tolkar, med en swag och darrig stämma Känslans outsläckeliga brand.

8. "Emma! Emma! Du en Far begråter, D! begråt och snart ett annat namn, Som kanske du wille kalla åter Någon afstonskund ur grafwens famn."

9. "Emma! Emma!" ögat föll i tålet, Och det har så wackert uttryckt det, Känslans låga och det ömma qwalet, Ögat, ögat kan beskrifwa det.

10. "Är då döden blott den lön han söker?" Frågar Emma, fattande hans hand, "D! så wet, att han mitt hopp föröfver, Att så råka honom i ett annat land."

11. "D! förstår jag Dig min ömma Emma?" Frågade den röde Ynglingen, "D! förstår jag Dig min ömma Emma?" Frågar han förvirrad om igen.

12. "Du förstår mig!" och den ömma handen Tydde hennes tänkesätt så wäl. "Du förstår mig!" och de ömma banden Flög elektriskt uti Gofens själ.

13. "Nå så vittna höga Himla-Fäder, Och du Far, som uti stoftet göms; Wittnen, wittnen himlens myriader Om i werlden denna stunden glöms."

14. Och de swuro trohet åt hwarandra Der, wid grafwens nattbetäckta rand; Och de gingo se'n att nöjda wandra Genom lifwets bana hand i hand.

15. Och de gingo sedan att sig söka Någon stan's ett lungnat tjäll, Att sin trohet med hwaran' föröka: Det de funno i en tryggad dæld.

16. Ofta, ofta från det lugna tjället, De till Kyrkogården skynnda sig. "Emma, Emma! mins Du detta stället." "D! min Selim, kan jag glömma dig."

17. "D! min Emma, knytom våra öden, Jag beswår Dig, wid Din Faders mull, Ack! jag swår att älska dig i döden, D! jag swår det, wid min Faders mull."

18. Han, som tecknar dessa matta dragen, Söker, liksom Selim någon Wän; Gäckad nog i werlden och bedragen, Han bland grafwar gått att söka den.

Den Andra.

Wid grönskande grafwen, blefnad af sorg Satt Selim med harpan och spelte. Hans tårade blick och darrande sång Och tonernas höga och swallande gång, Allt tydde att sällheten felte. "Natur," så han qwad, "o! hwad werlden är trång För den, som du suckarna delte! Ack! hwarföre wäcktes ur intets graf Det wäsend' du blott till olycka gaf Ett Hjerta?"

2. "Jag tjustes af hoppets leende sol: Dess strålar på mig föllo blida, All

orten skallade Emmas beröm, Sag njöt
den lycksaliga kärlekens dröm, Men kan
den på jorden väl bida? Min Emma,
så god och så kärleksfullt öm, Af döden
flets bort från min sida! Hon väntar
sin Brudgum uppe hos Gud, Der fin-
ner snart äfwen sin sköna Brud Mitt
hierta!"

3. "Hur ljuf war den ädla kärlekens
ro: Dö himmelen fattades föga! En tryck-
ning af handen: hjelte jag war, En
kyss af dess läppar: och krona jag bar,
Mer skön än den bars af de höga! Nu
werlden så tom och ödslig står qwar I
sweyduken klädd för mitt öga, Och stel-
nad är glädjens perlande tår, Som
wätte min kind, snart mera ej slår
Mitt hierta!"

4. Så klagande föll han på grafwen
ner, De tårstänkta blommorna rörde
Med blefnade läppar, sakta slog Hans
bröst och Naturen sitt lån återtog, Den
qwalfulles suckar hon hörde. Till him-
melska mötet badan han for, Der oro
och sorger ej störde, Hos Emma han
sotwer nu sött i jord, Och på deras
griftsten stå dessa ord: Iwå hjertan.

Den Tredje.

Sällheten hwar finnes du på jorden,
Är ditt namn en gåta blott, Är du e-
wiggt flygtad worden Från den werld,

som du försmått? Alla lifa, — — Gö-
fa fika, Men du blir ej någons lott.

2. Lyckan torde mången tänka Den
för Sällheten med sig, Men så säll-
lan plår den skänka Lugnet på sin hala
stig, Afwunds-snaror, — — skapa fa-
ror, Som lik skuggan följer dig.

3. Tro ej Du Monarken njuter Säll-
heten inom sitt Slott, Han bekymrad
dagen sluter, Sotwer ej om natten godt,
Kronan trycker, — — ödets nycker,
Äro äfwen på Hans lott.

4. Giftermälet mina wänner Lofwar
alltid Sällheten, Men ej någon sna-
ran känner För'n han fastnat uti den,
Ängren wafnar, — — här han saknar
Den förswunna friheten.

5. Ungling du som Sällhet söker
Bland förströelser och flärd, Sedlös di-
na nöjen öker, Fast din kropp och hals-
sa tård, Du skall finna, — — och be-
finna Huru mörkt du skapt din werld.

6. Unga Flicka, du som tänker Se
kraft finna Sällheten, När du d
förgudad skänker Uti famnen på ei-
Wan, Men i stället, — — gör tillfälle
Att du då förlorar den.

7. Gubben tryckt af äldrens börda
Lutande emot sin staf, Tror att än
så Sällhet skörda Utom brädden af sin
graf, Men den tiden, — — är förliden,
Och hans lifskraft tynar af.